

La set d'una relació personal amb Déu

Dij, 2/04/2020 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 1 d'abril 2020

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui hem llegit junts la sisena benaurança, que promet la visió de Déu i té com a condició la *puresa del cor*.

Un Salm diu: «El meu cor repeteix la teva invitació: “Busqueu la meva presència!”. Buscar-la és el que vull, Senyor. No t'amaguis lluny de mi» (27,8-9).

Aquest llenguatge manifesta la set d'una relació personal amb Déu, no mecànica, ni una mica nebulosa, no: personal, que el llibre de Job també expressa com a signe d'una relació sincera. Així ho diu el llibre de Job: «Jo només et coneixia d'oïda, però ara t'he vist amb els meus ulls» (Jb 42,5). I moltes vegades penso que aquest és el camí de la vida, en les nostres relacions amb Déu. Coneixem Déu perquè n'hem sentit a parlar, però amb la nostra experiència continuem, seguim endavant, i finalment el coneixem directament, si som fidels ... Aquesta és la maduresa de l'Esperit.

Com podem arribar a aquesta intimitat, a conèixer Deu amb els ulls? Es pot pensar en els deixebles d'Emmaús, per exemple, que tenien el Senyor Jesús al seu costat, «però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo» (Lc 24,16). El Senyor obrirà els seus ulls a la fi d'un camí que culmina amb la fracció del pa i va començar amb un retret: «Beneits i lents de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes!» (Lc 24,25). Aquest és el retret del començament. Aquí hi ha l'origen de la seva ceguesa: el seu cor beneit i lent. I quan el cor és beneit i lent, no es veuen les coses. Es veuen les coses com mig emboirades. Heus aquí la saviesa d'aquesta benaurança: per a poder contemplar, cal entrar dintre de nosaltres i deixar espai a Déu, perquè com diu St. Agustí, “Déu és més íntim per a mi que jo mateix”

(“*interior intimo meo*”: *Confessions*, III,6,11). Per veure Déu no cal canviar les ulleres o el punt d’observació, o canviar els autors teològics que ensenyen el camí: s’ha d’alliberar el cor dels seus enganys! Aquest és l’únic camí.

Es tracta d’una maduració decisiva: quan ens adonem que el nostre pitjor enemic està amagat en el nostre cor. La batalla més noble és la que fem contra els enganys interns que generen els nostres pecats. Perquè els pecats canvien la visió interior, canvien la valoració de les coses, fan veure coses que no són certes, o al menys no són *tan* certes.

Per tant és important comprendre què és la “*puresa del cor*”. Per fer-ho cal recordar que per a la Bíblia el cor no consisteix només en els sentiments, sinó que és el lloc més íntim de l’ésser humà, l’espai interior on es troba la persona. Això, segons la mentalitat bíblica.

El mateix Evangeli de Mateu diu: «Si allò que en tu ha de ser llum és foscor, que en serà de gran la foscor» (6,23). Aquesta “llum” és la mirada del cor, la perspectiva, la síntesi, el punt des d’on es pot llegir la realitat (cf. Exhort. ap. [Evangeli gaudium](#), 143).

Però què vol dir “*pur*”? El pur de cor viu en la presència del Senyor, mantenint en el seu cor el que és digne de la relació amb Ell; només així té una vida “*unificada*”, lineal, no tortuosa sinó senzilla.

El cor purificat és, doncs, el resultat d’un procés que implica un alliberament i una renúncia. El *pur de cor* no neix així, ha viscut una simplificació interior, aprenent a negar el mal en si mateix, que en la Bíblia s’anomena *circumcisió del cor* (cf. *Dt* 10,16; 30,6; *Ez* 44,9; *Jer* 4,4).

Aquesta purificació interior implica el reconeixement d’aquella part del cor que està sota la influència del mal – “Sap, Pare, jo sento així, penso així, veig així, i això és dolent”: reconèixer la part dolenta, la part que està ennuvolada pel mal – per aprendre l’art de deixar-se ensenyar i conduir sempre per l’Esperit Sant. El camí del cor malalt, del cor pecador, del cor que no pot veure bé les coses, perquè està en pecat, cap a la plenitud de la llum del cor és obra de l’Esperit Sant. És ell qui ens guia per fer aquest camí. Així, a través d’aquest camí del cor, arribem a “veure Déu”.

En aquesta *visió beatífica* hi ha una dimensió futura, escatològica, com en totes les Benaurances: és l’alegria del Regne del Cel al qual ens dirigim. Però hi ha també una altra dimensió: veure Déu vol dir entendre els designis de la Providència en allò que ens passa, reconèixer la seva presència en els Sagraments, la seva presència en els germans, especialment els pobres i els que pateixen, i reconèixer-lo on Ell es manifesta (cf. [Catecisme de l’Església Catòlica](#), 2519).

Aquesta benaurança és una mica el fruit de les precedents: si hem escoltat la set de bé que viu en nosaltres i som conscients de viure de misericòrdia, comença un camí d’alliberament que dura tota la vida i condueix al Cel. És una feina seriosa, una feina que l’Esperit Sant fa si nosaltres li deixem espai per fer-ho, si estem oberts a l’acció de l’Esperit Sant. Per això podem dir que una obra de Déu en nosaltres – en les proves i en les purificacions de la vida – i aquesta obra de Déu i de l’Esperit Sant condueix a una gran alegria, a una pau real. No tinguem por, obrim les portes del nostre cor a l’Esperit Sant perquè ens purifiqui i ens porti endavant vers la joia plena.

Traducció: Josep M. Torrents